Şarpele Aliodor

ANUL, GROZAV DE ECONOM în ploi, se sfîrşise şi mai zgîrcit în zăpezi. Era iarnă plină, dar numai cu îngheţ. Vremuise la început un pospai de zăpadă, pe care vîntul o măcinase, zvîrlind-o de colo-colo. Şi oamenii se îndreptau îngrijoraţi către un Crăciun negru şi uscat, semn rău pentru sămănături, ca şi dinspre partea sănătăţii.

Cei mai necăjiţi erau copiii. În loc să zburde cu sania pe derdeluşuri, ei trebuiau să care acasă, cu spinarea, croşnii de crengi şi vreascuri. Noroc că în privinţa lemnelor satul era liniştit. Nu avea nevoie să pornească la păduri îndepărtate. Se încălzea aproape numai cu uscăturile ce-i dau petecuţele de crîng, rămase codevălmăşie din falnicul codru sub care odinioară se cuibărise cel dintîi strămoş.

Copiii gospodarilor foloseau prilejul că uscăturile nu erau troienite de zăpezi şi se întreceau să aducă acasă sarcini întregi, pe care le trînteau lîngă vetrele duduind încinse. Cînd nu mai încăpeau acolo, le îngrămădeau, la îndemînă, prin tindele întunecoase.

Într-o zi, copilaşul cel mai mic al lui Padeş sta la vatră şi se juca zvîrlind în foc găteje, ca să le privească cum ţiuie şi se zvîrcolesc, vii ca nişte şerpişori luminoşi. Umblînd astfel cu mîna prin vreascuri să le aleagă, dete de o ramură mai moale şi mai cărnoasă, pe care încercă zadarnic să o rupă: vreascul, negru şi alunecos, se mlădia sub mînuţele lui în toate părţile. Tocmai se pregătea să-l arunce în jar aşa întreg, cînd intrară pe uşă cei doi fraţi ai lui mai mărişori. Copilul le arătă creanga ciudată, pe care numaidecît cel mare i-o smulse.

– E o curea, strigă el bucuros, ia să vedeţi cum mă încing eu cu ea!

Şi-şi încolăci brîul subţirel peste cămaşă, cu mlădiţa ce se supunea ascultătoare ca o cordea, plimbîndu-se aşa, mîndru, prin odaie. Mijlociul ceru să

încerce şi el cureluşa, că şi el cărase crengile unde fusese găsită. Nu putea să se facă numai unul singur stăpîn pe ea. Fratele mai mare se împotrivi cu hotărîre să i-o împrumute. Celălalt puse mîna să i-o smulgă. De unde harţă şi încăierare. Cel mic, năpăstuit, se porni să plîngă şi să strige că dacă e pe bună dreptate, cureaua e a lui, că el a găsit-o întîi.

În toiul gîlcevei, cînd cîteşitrei trăgeau de cureaua buclucaşă, se ivi sora mai mare, sărind să-i împace. Şi, cu autoritatea palmei ridicate, luă vreascul din mîinile celui mai arţăgos. Dar numaidecît îl azvîrli înspăimîntată, ţipînd ca luată de iele:

– E şarpe... Şarpele! Nu vă atingeţi!

Cei doi copii mai mărişori se deteră cîţiva paşi îndărăt şi încremeniră. Mezinul, neştiutor, prinse prilejul şi-şi luă odorul înapoi, vîrîndu-l repede în sîn. Nimeni nu mai îndrăznea acum să se apropie de el. Era tabu.

La ţipetele înverşunate ale fetei, alergă speriată mama, crezînd că s-a aprins casa. La început nu pricepu nimic. Vorbele se îmbulzeau şi se încîlceau învolburate la gurile băieţilor, încă fierbînţaţi de sfadă. Fata, îngălbenită şi ameţită de spaimă, tremura toată şi se freca de zor cu scuipat pe degetele cu care apucase jigadina, fără să poată descleşta gura. Numai Prîslea sta liniştit, cu mîna în sîn strînsă pe preţuita cureluşă.

– Mamă, şarpele, şarpele! ţipară în sfîrşit cei trei.

– Ce şarpe? Unde? întrebă femeia.

– În sîn la Ionică... arătară ei înfioraţi.

– Spune, ce e, Marioară? Nu te mai face! porunci mama.

Fata se dezmetici şi spuse întîmplarea. Cum printre vreascuri copiii aduseseră din crîng un şarpe degerat, pe care acum îl ţinea ascuns în sîn Ionică.

Mama nu credea.

– Cum un şarpe? Că am auzit ceartă...

Totuşi, temătoare, porunci copilului să scoată şi să arate ce a pitit în sîn.

Ionică nu vru. Maică-sa cercă să-l sperie. Dar mîna lui mîngîia cu plăcere prada jinduită de fraţi. O simţea cum la căldura trupului său dulce ca o zi de aprilie cureluşa se dezmorţea încet.

Femeia nu ştia ce să facă. Nu cuteza să apuce pe copil şi să-l caute în sîn cu sila. Se temea de misterioasa jivină ascunsă acolo. Aşa că nimeni nu mai îndrăznea să se apropie şi să brutalizeze copilul, care acum se afla sub protecţia şarpelui. Ea trebui să iasă şi să cheme bărbatul.

Gospodarul se hotărî cu greu să-şi lase treburile pentru o ceartă a copiilor. Numai la strigătele nefireşti ale nevestei şi fetei se îndură să zvîrle toporul şi intră cu ele odată.

Ascultă şi el întîmplarea şi nu crezu.

– Vi se năzare vouă, fricoaselor. Ia să vedem, Ionică, ce ai tu acolo?

Dar Ionică nu se înduplecă nici la cererea tatălui.

– A! Nu te supui? Stai tu, că-ți arăt eu... și vru să-l prindă, ca să-l caute.

Dar copilul zvîcni în fundul sub-patului, unde se ghemui, cu nepreţuita comoară la el, în cuibarul pisicilor. Nici amenințările, nici rugămințile nu l-au înduplecat să iasă.

– Am să te las acolo nemîncat, îl procitea maică-sa. Să-ți dea mîțile să sugi!

Părinții, după oarecari opinteli zadarnice să-l scoată, se liniștiră. Copilului nu i s-a întîmplat nici un rău. Ceilalți frați, pizmași, îl iscodeau, plecîndu-se la început temători, apoi tot mai îndrăzneți sub marginea patului. Cu ochii lor ageri, zăreau acolo ca într-o taină pe Ionică înfășurînd și desfășurînd curelușa minunată, cu care le făcea în ciudă.

În sfîrșit, după multe ademeneli și făgăduieli, că nu-i ia nimeni curelușa, care rămîne a lui, numai să le-o arate, copilul ieși din ascunzătoare. Însă, neîncrezător, vîrîse iar odorul la loc, sub cămașă.

La urmă se învoi să-l scoată, pentru un briceguț... și întinse pe pat sub ochii speriați ai gospodinei un șarpe, lung ca de un cot, negru pe spate și ceva mai deschis pe pîntece, cu capul mic și rotunjor, pe laturile căruia sclipeau două mărgeluțe de sticlă roșie, ochii fără pleoape. Numai coada subțire și ascuțită tresărea ușor. Încolo, zăcea inert, dar se simțea că pîlpîie în el un firișor palid de viață.

Gospodarul cunoscu numaidecît că e vorba de un șarpe neveninos, un biet șarpe nevinovat de pădure, care nu poate face nici un rău.

Femeia ceru totuși și stărui cu încăpățînare să-l arunce în foc. Omul nu se învoi. El se pregătea să-l ia cu două bețișoare, să-l scoată și să-l zvîrle undeva departe, ce-o vrea Dumnezeu cu el, dar Ionică se repezi ca un uliu și-l vîrî din nou în sîn.

Acum toți copiii săriră și luară într-un suflet apărarea sărmanei jivine. Plînseră, se rugară, țipară că au să vadă de el și au să-l îngrijească numai să li-l lase tovarăș de joacă. Și gospodarul, milos, se învoi să-l oprească în casa lui. Numai femeia, înverșunată, cerea alungarea șarpelui, certîndu-i și ocărîndu-i cu ce-i venea la gură. După multă tîrguială, pacea s-a făcut. Șarpele rămase între copii. Aveau voie să se joace fiecare pe rînd cu el, fără să se certe. La cel mai mic semn de neînțelegere, lighioana are să fie zvîrlită pe apă... Rămînea însă statornicit că era al lui Ionică, singurul lui stăpîn, care se îndatora să-l împrumute și fraților săi.

Ziua, fiara se dezmorțea lîngă vatră și blîndă se încolăcea fie de braț, fie, ca un colan, de gîtul frățiorilor de joc. Dar îi plăcea mai ales în sîn, pe pielea caldă, cingătoare în jurul mijlocului ori covrig în fundul cămășii la spate.

Începuse să-și cunoască prietenii, care nu se mai dezlipeau de el, era bun și drăgăstos îndeosebi cu Ionică, pe pieptul căruia dormea învîrtit ca un colac. Copiii îl făceau sau brățară cu spiralele urcînd de la cot pînă la gît, unde căpșorul lui cu limbi ascuțite juca ager sub bărbia băiatului. Ori și-l împleteau cunună pe cap, lanț de picior, sau ce li se năzărea lor, și șarpele se supunea la toate jocurile. Se domesticise de-a binelea.

Copiii îl botezară Aliodor, după numele unui viteaz din basme, și se părea că șarpele răspundea cînd era chemat pe nume. Venea mai ales cînd era șuierat ușor pe limba lui cum numai Ionică știa s-o facă.

Îi puneau regulat sub pat un blid cu lapte dulce, pe care-l găseau totdeauna golit, nu se știe, de șarpe sau de mîțe.

La început a fost foarte greu cu el în odaie... Îndată ce-l lăsau jos, unde era frig, amorțea. Atunci îl putea călca și strivi oricine intra. Trebuia să-l păzească toți ca pe ochii din cap... Ionică îl culca totdeauna seara cu el. Iar noaptea, cînd adormea el, i-l luau de pe piept și îl aruncau sub pat, unde sta înțepenit pînă a doua zi, cînd iar îl scoteau la joacă.

Numai femeia nu se deprindea cu el. Îl privea mereu cu spaimă și nu suferea cu nici un chip să se atingă de ea.

Au trecut așa iarna și primăvara, ca în basmele cu șerpi vrăjiți, în pielea cărora se ascund geniile binelui sau ale răului. Ajunseseră să creadă că poate era un pui rătăcit de-al împăratului șerpilor, care, cînd o afla unde se găsește feciorul, are să vie și să-l răscumpere de la cei ce l-au primit și îngrijit, cu o baniță de aur și de nestemate.

Cînd a dat căldura șarpele a început să se miște mai slobod prin casă. Nu mai sta cuminte sub pat sau unde îl puneau. Umbla mereu, se strecura, nesimțit, de colo pînă colo. Era foarte curios să știe tot. Îi plăcea să cerceteze și să se vîre în locurile cele mai ascunse. Îl găseau cînd în colțarul cu blide, cînd în dulapul cu haine, mai des după cotlon. Altădată, la cald, în cuibarul cloștelor, care săreau spăimîntate de pe ouă. De cîteva ori l-au descoperit în vatra cu cenușă, unde fusese gata să-l coacă de-a binelea. Odată s-a plimbat cîtăva vreme în buzunarul lui Padeș. Noaptea părăsea copiii și vizita pe ceilalți membri ai familiei. Gospodarul nu spunea nimic, doar punea mîna pe el și-l zvîrlea cît colo. Dar gospodina, ieșită din minți, cum îl simțea, țipa de scula toată casa. Trebuia să sară altcineva, de obicei Ionică, și să i-l culeagă. Femeia ocăra și blestema pînă ce adormea iar, tîrziu.

Trebuia să se facă însă la un fel. Nu se îndurau să-l ucidă. Nu atît de milă sau de hatîrul copiilor, cît de teamă. S-ar putea ca un șarpe, venit așa din senin la casa lor, să fie un semn trimis de pricopseală. Ar fi fost să-și ucidă norocul.

Acum înadins îi lăsau mereu ușa deschisă și-l înlesneau să plece. Șarpele ieșea, se plimba pe unde-i plăcea și se întorcea iar statornic la căminul lui. Uneori, cînd copiii zburdau pe afară, se lua și se ținea, tiptil, după ei, alunecînd voios prin iarba umedă sub prunii încărcați de rod.

Căci faptul vrednic de luat aminte, dintre toate, numai livada lui Padeș nu fusese atinsă de un îngheț venit fără veste peste flori și își păstrase roadele toate. Și încă un lucru băgaseră de seamă. De cînd șarpele intrase în casă, se stîrpiseră toți

șoarecii și gîndacii stricători. E drept că din cînd în cînd pierea și cîte un puișor de cloșcă. Femeia învinuia înverșunată șarpele. Dar nimeni nu-l prinsese. Și pînă atunci rămînea doar un ponos pe capul blîndului tovarăș.

Întîmplarea făcuse înconjurul satului, care lua parte cu însuflețire la peripețiile casei unde se aciuase lighioana. Cei mai mulți erau de partea șarpelui și-l socoteau piază bună. Alții, dimpotrivă, îl țineau drept un semn rău și sfătuiau să se arunce din casă spurcăciunea, care nu putea fi decît unealta diavolului. Dacă-l mai țin, are să le aducă nenorocire. O să muște vitele, are să apuce vaca de uger. O să sugrume copiii, strîngîndu-se ca o frînghie de gîtul lor.

Mai ales vecina Dobra era dușmana neînduplecată a bietei tîrîtoare.

– Nu-l mai ține, surată, pe lîngă casă. Ăsta îți intră o dată pe gît și nu-l mai poți scoate cu nici un chip din pîntece. Nu știi ce-a pățit Maranda ?

Și-i băga a zecea oară în cap femeii povestea Marandei, care dormise în cîmp și un șarpe îi pătrunsese prin gură în burtă. A chinuit-o mulți ani. Numai cu fum de argint viu l-a scos afară. L-a vărsat bucăți-bucăți, amestecat cu cheaguri de sînge.

Și povești de-astea cu șerpi oploșiți în pîntecele oamenilor împuiau zilnic mințile bietei gospodine, care începuse să intre la griji și să slăbească văzînd cu ochii.

Într-o zi a găsit șarpele în putineiul cu puțin lapte pe fund, din care mîncaseră toți. Din acel ceas femeia a început să bage de seamă că o doare și o arde în capul pieptului, la lingurică, acolo unde ajunsese mîncarea spurcată de lighioană. Își simțise stomacul întors, răzvrătit ca de o bubă. Și sănătatea ei porni să meargă la vale, din rău în mai rău.

Într-o noapte, era acum vară, dormeau toți afară, pe prispă. Deodată, femeia începu să geamă și să se zbată. Șarpele se urcase pe pieptul ei și se tîrîse pînă la gură. Îi mirosise a lapte dulce. Ea se luptă, dar cu toate opintelile nu-l putea dezlipi. Șarpele se furișă ca pe o gaură pe gîtlejul ei în spasme, pînă la pîntece, unde se întinse, coardă, și rămase cu dinții înfipți în rînza ei.

Gospodarul, trezit de țipetele și zvîrcolirile nevestei, o zgîlțîi și o deșteptă.

– Ce visezi, femeie ? o întrebă el.

– Nici un vis, strigă înnebunită femeia. A intrat șarpele în mine. De acuma mor.

Și, cu mîinile încleștate pe pîntece, se frămînta în dureri grozave. De atunci a fost cu neputință s-o mai liniștească cineva.

Și lucru ciudat, care îi întărea spusele. Chiar din noaptea aceea șarpele a pierit și nu s-a mai găsit. L-au căutat pretutindeni, l-au chemat, l-au șuierat copiii.

– Parcă a intrat în pămînt ! spunea Padeș.

– Nu în pămînt, ci în pîntecele meu ! ținea una, văicărindu-se, femeia. Și se apăsa cu pumnul sub furca pieptului, unde o vînă încordată se zbătea, neastîmpărată și dureroasă, gata să crape parcă.

Satul acum era, tot, împotriva șarpelui și olicăia pe biata femeie: ca întotdeauna, lighioanei îi mirosise a lapte și se strecurase pe gură, ca de acolo să alunece mai departe în stomac, ca într-o scorbură, unde coada i se zbătea fără de răgaz.

I s-au făcut bolnavei descîntece. A dormit nopți multe cu o strachină de lapte dulce la gură, ca să ademenească jivina să iasă afară. Șarpele venea pînă la înghițitoare și nu vrea să urce mai departe. Sta pîndind acolo. Bolnava băga degetele pe gît să-l apuce și nu-l ajungea. Spurcăciunea se cobora iar repede în rînza răscolită de vărsături acre și galbene ca veninul.

Au afumat-o iar, au otrăvit-o cu buruieni, pînă ce, în sfîrșit, Padeș a chemat doctorul plășii în treacăt pe la primărie.

Acesta a ascultat, a întrebat, a pipăit și a spus că e o boală de stomac pricinuită de prea mult rachiu băut pe inima goală și de prea multă mîncare de ceapă și oțet.

– Dar drugul care se zbate aici ? spunea femeia pierdută. Și plimba mîna uscată pe umflătura dureroasă de deasupra buricului.

– E o vînă mare, plină cu sînge, o lămuri doctorul. Așa zvîcnește la oamenii slabi și nervoși.

Și plecă, lăsînd o hîrtie cu cîteva slove încîlcite, pe care nu le putu citi nimeni.

Dar cine s-a potrivit doctorului ? Aici, își dădeau seama toți, trebuiau descîntece tari, de vraci dibaci și puternici.

Și s-au perindat fel și chip de babe și moși, de țigănci vrăjitoare și preoți buni la Dumnezeu, fără să-i brodească unul leacul. Șarpele creștea și se umfla, căci tot ce înghițea bolnava îi pria numai lui.

Vîlva cu femeia care a înghițit un șarpe a făcut astfel ocolul satului, al plășii, al județului și a ajuns înflorită de atîtea guri în orășelul de reședință. O gazetă locală a găsit bun prilej pentru un articol senzațional în care șfichiuia autoritățile vitrege cu sănătatea și igiena sătenilor de sub oblăduirea lor.

Prefectul, supărat, a dat ordin pretorului să facă numaidecît o cercetare și să raporteze de urgență. Pretorul a ordonat la rîndul lui primarului, care, neștiind ce să facă și ce să răspundă, a urcat cu sila pe bolnavă în căruță și împreună cu bărbatul i-a înaintat peșcheș spitalului din oraș, cum făcea cu mușcații de cîini turbați.

Aici au venit în pelerinaj la patul femeii să se intereseze prefectul județului, primarul urbei, procurorul, directorul gazetei și alți mulți. Toți au cules chiar din gura pacientei, al cărei chip împodobea cu urîțenia lui pagina întîia a gazetei, istoria cu șarpele cuibărit în măruntaiele ei. Și arăta la toți, fără nici o stînjenire, pîntecele galben, umflat și zvîcnitor.

În cancelaria spitalului medicul le-a explicat că nu poate fi vorba de șarpe. E probabil un ulcer stomacal sau mai degrabă un cancer foarte repede crescut și inoperabil.

Dar la insistențele prefectului, fiu al poporului, care auzise și el acolo în satul copilăriei multe asemenea povești, medicul se învoi să facă o operație de

explorare. Și cum era un tînăr nu numai cu știință, dar și cu suflet, se hotărî să purceadă la o îndoită operație: una asupra stomacului și în același timp alta asupra închipuirii, asupra moralului bolnavei, obsedată de gîndul șarpelui. Era el însuși foarte curios de rezultat.

A căutat, deci, și a procurat de la farmacist un șarpe din aceia ținuți în borcane cu spirt la ferestrele spițăriilor, pe care l-a păstrat la îndemînă.

La operație, a găsit, cum era de așteptat, un cancer.

Însă, un lucru straniu. Tumora nu avea forma obișnuită de ciupercă înflorită sau de rac. Ci închipuia aidoma un șarpe. O cordea cruntă, care, după ce își înfipsese capătul mai rotund în stomac, se răsucea peste el și, încolăcindu-l, își aducea coada subțire pînă la ficatul luat în pleasnă. Sub el aorta se zbătea deznădăjduită.

Medicul, înfiorat de înfricoșătoarele puteri ale închipuirii, a cusut fără să se atingă de măruntaie pîntecele la loc. Dar cînd femeia s-a deșteptat el i-a arătat triumfător șarpele din borcan.

– Iată! L-am găsit și ți l-am scos! îi strigă el. De acum trebuie să te faci repede bine.

Și căuta să-i altoiască adînc gîndul însănătoșirii pe amăgirea cu șarpele străin. Era o încercare care merita osteneala. Va avea spiritul, imaginația, din nou putere asupra materiei, care măcar să ușureze, dacă nu mai putea să vindece, ravagiile cumplite ale bolii pe care o stîrnise?

Femeia, după ce ieși din amorțeală, luă de data asta fără nici o silă șarpele în mînă și-l privi cu luare-aminte. Dar în loc să se bucure întoarse cu amărăciune capul, care se bălăngănea de gîtul subțire ca o tărtăcuță pe vrej.

– Nu mă minți dumneata pe mine, făcu ea semn cu privirile. Ăsta nu e șarpele meu!

– Cum nu e șarpele tău? Dar al cui e?

– Al meu e negru, mai mic și mai subțire. Ăsta e pestrițat cu galben.

– Este el! spuse medicul încurcat. A mai crescut, și, stînd acolo în zemurile acre ale pîntecelui, și-a schimbat culoarea. S-a îngălbenit de fierea pe care a supt-o.

Femeia da cu îndărătnicie din cap în semn că nu e așa. Și nu vrea să iasă din ale ei.

– Ș-apoi ăsta miroase a spirt. Și eu n-am pus în gură de-o lună măcar o picătură.

Planul și viclenia medicului erau astfel date peste cap. Închipuirea putuse să înlesnească zbucnirea cancerului și să-i întețească creșterea. Dar putere ca să lucreze acum de-a-ndoaselea nu mai avea.

Femeia a fost luată acasă, unde după cîteva zile a murit.

Înmormîntarea, cu marea ei petrecere, a pus în fierbere toate satele dimprejur, adunate să însoțească la groapă victima șarpelui fabulos. Toată vina cădea pe copiii care opriseră dihania în casă, și mai ales pe bietul Ionică. Oropsiți și huiduiți, ei plîngeau singuri și răzleți, nemîngîiați de nimeni.

După înmormîntare lumea s-a întors la casa moartei, unde gospodarul, mișcat și mîndru de atîta cinste, a poftit pe toți la praznicul ritual, dezlănțuit după vechile datine cu belșug de băutură și mîncare, cu rîsete, glume și veselie de-a lungul a cinci mese întinse în bătătură.

S-a cerut și s-a băut mai ales multă țuică, făcută chiar de văduv din livezile lui. Încît repede balerca din pivniță se goli, așa că trebui să o răstoarne cu vrana în jos, ca s-o poată stoarce de cele din urmă picături.

Cînd cei trei oameni voinici, cîrmuiți de Padeș, o deteră peste cap, ceva sună acolo înăuntrul gol al vasului.

Îl clătinară din nou cu putere. Se lovea încoace și încolo de pereți un lucru tare, căzut înăuntru.

Unul puse ochiul la preduf și privi în pîntecul balercii. Nu se putea deosebi nimic. Întoarseră din nou butoiul și îl potriviră cu gura în jos, smucindu-l ușor și cu meșteșug, așa ca lucrul străin să ajungă și să vie la gura vranei. Și-l traseră afară.

Ieși de acolo, țeapăn și ușor zbîrcit de alcoolul în care se păstrase neatins, Aliodor, puiul împăratului șerpilor, nevinovatul tovarăș de joc al copiilor. Tot așa de negru, de subțire și nevătămător cum era înainte de a-l duce la pieire neastîmpărata lui curiozitate și năravul de a-și vîrî căpșorul peste tot.

Oamenii începură să strige și scoaseră șarpele mort în mijlocul curții, unde mulțimea bea și se înveselea, ocărînd pomenirea lui spurcată. Dar acum se adeverea că nu era el cel vinovat.

Copiii săriră cei dintîi și se jeluiră după Aliodor mai abitir decît după maica lor.

O femeie care băuse cam multă țuică din balerca unde se plămădise șarpele, privindu-l, simți greață și începu să verse. Alta, cătînd să-i vie în ajutor, se porni și ea pe același lucru. Și în urma lor alte zece. Care cum afla de ce e vorba nu mai aștepta, se punea pe icnit.

Apoi se urniră la treaba asta bărbații cu duiumul.

O adevărată molimă dase în toți cîți gustaseră din grozava țuică, a cărei tărie, să-ți spargă gura, li se părea că era opera jigadinei.

Și nu azvîrleau din ei numai ce mîncaseră atunci la pomană, ci tot ce duseseră în gură cu o zi înainte. Doar măruntaiele din ei nu le-au dat afară.

Praznic de pomină. Asta a fost răzbunarea lui Aliodor, năpăstuit pe nedrept de oameni.

Folosindu-se de văicărelile și icniturile obștești, Ionică a ridicat șarpele din țărînă și, strîngîndu-l ca odinioară la piept, a fugit cu el în fundul ogrăzii. Acolo i-a săpat o groapă și bocindu-l l-a înmormîntat, așa cum văzuse că au făcut cu biata maică-sa.

1947, martie 7, București